

KAROL KOMENDA

TEXT: JAN TRÁVNÍČEK

Člověk se učí celý život

Na rozhovor přijel vlakem z Kutné Hory, kde dvakrát týdně učí děti hrát na kytaru. Kytara je ostatně jeho velkou láskou už od dětství. Své instrumentální i skladatelské dovednosti momentálně realizuje ve skupině Karol Komenda Group a mimo to se na pódiu objevuje třeba po boku Bena Cristovaa nebo Michala Prokopa.

Foto: archiv Karola Komendy

Foto: Nadan Pojer

Foto: Pavla Hartmanová

improvizaci? Máte v takové chvíli jako kytaristé smluvený signál, že například vaše sólo končí a je potřeba dát prostor tomu druhému, případně celé kapele?

Trénovali jsme to už na zkouškách, s kapelou, i předtím ještě i bez Bena a Sofiana Medjmedje a jedině, co na tom bylo těžké, bylo dohodnout se, po jakých částech se budeme střídat, aby to vyšlo na ten konec. Já jsem začínal, měl jsem celou otočku akordů z písničky, pak zahrál David celou otočku, pak jsme přešli na polovinu, následně ještě kratší pasáž a stále jsme to zkracovali víc

Máš za sebou čerstvě dva prosincové koncerty s Michalem Prokopem ve Foru Karlín a Benem Cristovaaem v O2 universu. Jak se koncertování s těmito dvěma umělci, kteří snad ani nemohou být žánrově odlišnější, od sebe liší? Čekal bych, že s Benem budeš mít jako kytarista více volnosti. Pletu se?

Hezká otázka na úvod. Pokud jde o volnost, s Michalem jí mám paradoxně více. On je stará rocková škola, ve které si můžu zaimprovizovat podobně jako ve svém triu Karol Komenda Group. S ním jsme se Michalovi před časem zalíbili na jeho festivalu Krásný ztráty, což mě nesmírně potěšilo a odstartovalo to naši nedávnou spolupráci. Oldschoolový přístup má něco do sebe. Když hraju, věnuju se odposlechům a je to volnější – dokonce mi k sólu řekli, že můžu hrát tak dlouho, jak chci. Stejně tak si ale užívám i hraní s Benem, kde musím řešit nastavení na timecode, ledky, click v uších a řešili jsme třeba i délku sóla s Davidem Kandlerem.

... a k tomu právě mřím. V O2 universu jsi měl možnost svést s ním kytarový souboj v songu Houpat. Trénovali jste to dopředu, nebo šlo o naprostou

a víc a přitom hráli jeden proti druhému. Věděli jsme tak, jak dlouho máme hrát, a snažili jsme se to navzájem na sebe napojovat a pak jsme při vyvrcholení už hráli jednu melodii společně. Museli jsme ji ale zase hrát jen tak dlouho, aby to časově sedělo, a při úplném finále jsem už chtěl, ať hrajeme tisíc not, totální onanii, ať to prostě vybuchne. Ale ten plán, odkud kam půjdeme a do jakého času se musíme vlézt, jsme věděli přesně už od začátku. A jinak děkuju za pěknou recenzi, vždycky je fajn, když si lidé všimají i těch muzikantů okolo a nejen těch hlavních aktérů, byť ti tam jsou nejdůležitější.

Když se vrátíme úplně na začátek – poprvé jsi na sebe upozornil v Superstar 2013, kde jsi skončil na 11. místě. Co bylo ještě předtím, než ses přihlásil? Víš, že tvůj táta je kytarista – měl on ten hlavní vliv?

Jak říkáš, táta měl kapelu, a já tak od malička doma viděl spoustu kytar. Pohltilo mě to, ale nebylo to určitě tak, že bychom se sourozenci byli dětmi, které

plnily sny svých rodičů. Můj bratr taky hraje na kytaru a společně jsme se všichni tři učili, jaké sólo hraje například Zakk Wylde. V šesti letech na karnevalu jsem tak už byl pomalovaný jako člen kissák a dál jsem se hudebně rozvíjel.

Ježkárna mi dala spoustu hudebních kontaktů. Ze jsem se pak dostal k Benovi Cristovaaovi, byl jen přirozený efekt evoluce.

Jaká to byla pro tebe nakonec zkušenost, účastnit se Superstar? Naučil ses tam něco konkrétního a v praxi využitelného pro svůj život? Čekal bych, že to může kromě samotné vizibility přinést i to, že se naučíš lépe pracovat s mikrofonem, s kamerou...

Přesně jak říkáš. Bylo mi jedenadvacet a náhle jsem byl vystavený šoubyznysu

Foto: Pavla Hartmanová

v hlavním vysílacím čase ve dvou státech a musel jsem se rychle učít spoustu věcí. Kromě kamery jsem se musel naučit pracovat s trémou, s vědomím toho, že mám jen jeden pokus a přede mnou sedí porota plná slavných lidí, kteří mě pak budou hodnotit. Dříve jsem se zamýšlel nad tím, zda jsem neměl jít do takové soutěže spíše později, protože můj zpěv tehdy nebyl vůbec dobrý, a i teď na

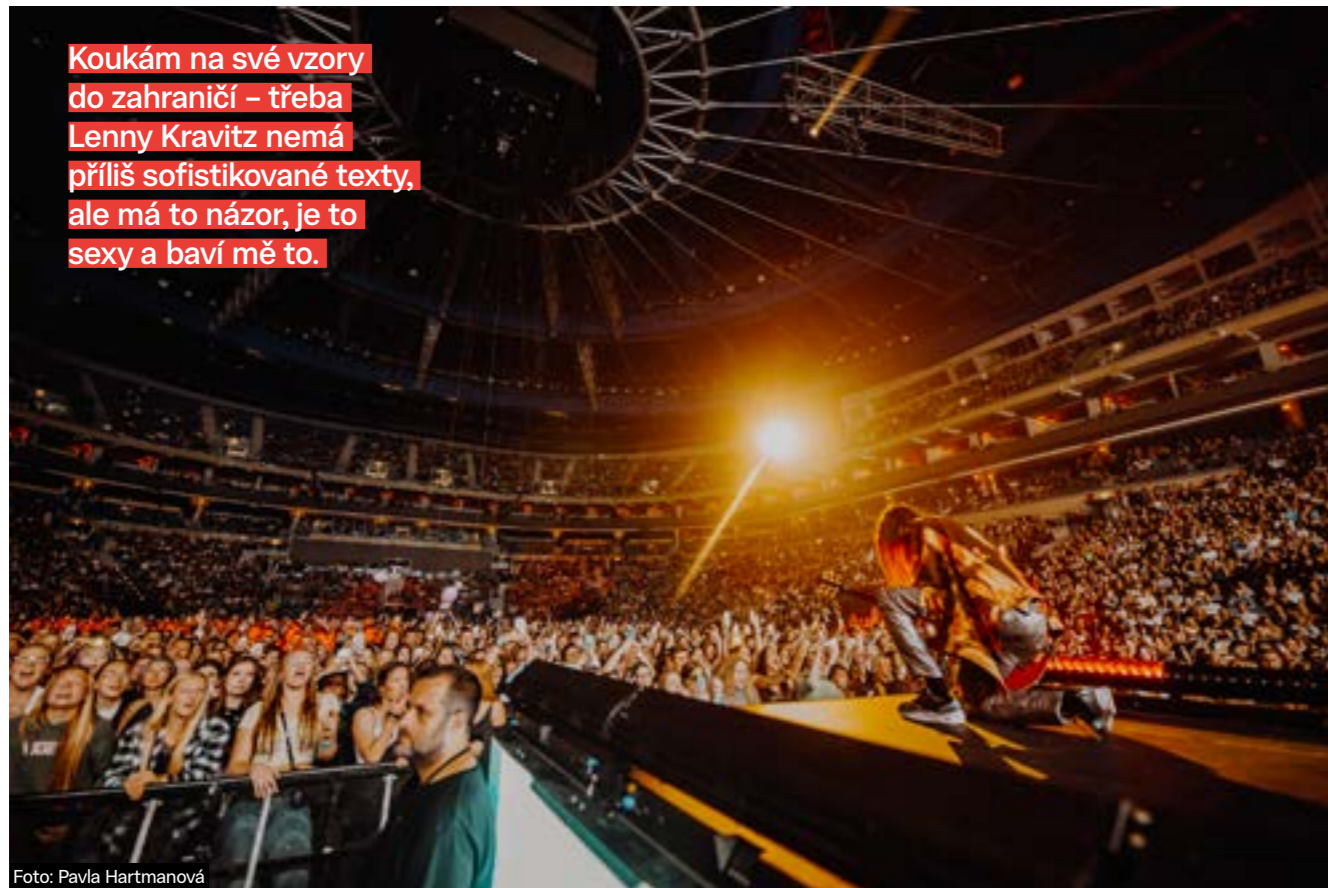

Foto: Pavla Hartmanová

něm stále pracuju. Ale nakonec jsem za tu zkušenost vděčný, protože to hlavní, co mi to dalo, bylo odhodlání přestěhovat se do Prahy. Tehdy jsem byl v situaci, kdy jsem nedokončil vysokou školu, protože matematika a stavařina na mě byla příliš těžká, ačkoliv jsem ji studoval i na střední. Přitom jsem byl pořád samouk na kytaru, měl jsem tehdy už i první kapelu.

Tím máš na mysli Slow Down?

Ano, v ní jsme hráli s mými kamarády z dětství podobnou muziku, jakou hraju dnes v triu Karol Komenda Group. Tehdy jsme za sebou měli už i první nahrávky a menší festivaly, ale v tom roce 2013 jsem byl v rozpolezení, kdy jsem přemýšlel, jak to udělat, abych se mohl žít hudbou naplno. Brácha mě tak ponoukl k tomu se přihlásit. Potíž byla v tom, že v té soutěži ti dají písničky různých žánrů, které ti nemusí vždy sedět, a ty musíš být hodně tvárný, abys prošel dál. Což já nebyl. A když to skončilo, vzal jsem to z té druhé strany – neřekl jsem si:

„Už to mám a jdu dělat hudbu.“ Naopak – šel jsem se ještě více učit, zůstal v Praze a začal studovat ježkárnou. Že jsem se pak dostal k Benu Cristovaovi, byl jen přirozený efekt evoluce. Jsem zastánce přístupu, že se člověk učí celý život.

Momentálně se tak děje v rámci sestavy Karol Komenda Group.

Představ nám svoji kapelu.

Já hraju na kytaru a zpívám, Samuel Barčík (Paulie Garand) na baskytaru a Jakub Nývlt (Sto zvířat) na bicí. Potkali jsme se už na konzervatoři a chtěl jsem, aby ten zvuk byl takový čistější, svobodnější, když tam je jen jedna kytara a v tom žánru je to přirozenější. I Jimi Hendrix tak hrál.

Vydal jsi s kapelou dvě EP – Secret (2019) a I'm The Man (2023). Jaký je jejich příběh?

Na Secret jsou ještě písničky z doby Slow Down, jedna z nich se tak i přímo jmenuje. Už jsem ty skladby ale nahrával v Praze právě se Samem a Jakubem. A jak jsme studovali tu konzervatoř, stali

se z nás šílení fanoušci nástrojů, pořád jsme cvičili, snažili jsme se znít hodně instrumentálně a celé EP je nahráno analogově. Dnes už to má své mouchy, ale baví mě, že to zachycuje určitou dobu. Je tam třeba song, kde zpívám, že se mi nechce z párty domů, protože jsem ten typ, který vždycky odchází až mezi posledními. A nemusím být ani opilý, ale vždy mě baví, když jsem s dobrými lidmi. I na Silvestra jsem ten typ, co říká: „Fakt už jdeme spát?“ V písničce *Slow Down* zase zpívám, že nechci, aby mě nějaká holka zpomalovala, protože mi bylo dvacet a štválo mě to. S těmi texty mi tehdy dost pomáhala bývalá přítelkyně. Rád se o tvorbě s někým bavím – nakopne mě to a ten nápad snáze dotáhnu. Druhé EP už je snad dospělejší, produkčně vymazlenější, čistější, mám tam víc vokálů, je to i víc opravené. Každý muzikant totiž umí zahrát lépe, když si vytáhne Logic Pro a podívá se: „Ááá, tady jsem to zahrál špatně.“ Takže jsme tu pracovali s tím, že jsme chtěli mít vždy tu nejlepší možnou verzi.

V rozhovoru v pořadu Na první tejk jsi označil své texty v angličtině za bláboly. Jak nad nimi přemýšlíš, když skládáš? Snažíš se, aby byly o něčem?

To už si ani nevzpomínám, že jsem řekl, ale je pravda, že jsem měl těžší období, které stále trvá, kdy jsem se snažil přorientovat na slovenštinu. Snad se mi něčeho podařilo dosáhnout, protože teď mám plný šuplík věcí, kde doufám, že už ty texty mají nějaký smysl. Je pravda, že jsem na ně zapomínal, vždycky jsem se soustředil spíše na melodii, barvu hlasu zpěváků, že kytary dobře hrají, ale ta výpovědní hodnota textů je něco, co se teď

vyhodím to, co nechci. Jde mi o to, aby nebyly prvoplánové s rýmy typu láska-páska, na druhou stranu zase nechci mít extrémně lyrickou básničku, kterou nikdo nepochopí. Koukám na své vzory do zahraničí – třeba Lenny Kravitz nemá příliš sofistikované texty, ale má to názor, je to sexy, baví mě to. A tak se snažím zjistit, jestli i ve slovenštině do toho dokážu dát podobný rockový nadhled.

A tím se dostáváme k aktuálnímu singlu Spomínam s Michalem Prokopem. Je nádherný a nemůžu se ho nabažít.

To rád slyším. A asi to i potřebuju slyšet. Člověk se často obává, zda to má vů-

Ve Foru Karlín s Michalem Prokopem, foto: Jiří Rygel

učím. A to i u Bena, protože on si všechno vždy psal sám a já ho díky tomu taky vnímám víc jako umělce. Lidi na jeho texty mají různé názory, ale mně přijde, že je to jeho, je to osobní a řada těch textů je skvělá, a tak se od něj snažím tomu řemeslu naučit. Zahraničních rockových kapel je strašně moc a asi bych s anglickými texty – které mě stále baví, jak zní – měl už dávno hrát v zahraničí a ne tady. Ale jelikož tomu tak není, dává mi slovenština nyní větší smysl.

Jak rychle ti jde psaní v rodném jazyce?

Řešil jsem to i s Benem, protože jsem nechápal, jak je možné, že mu to jde tak rychle. On se dokáže dostat do takového flow, že ten text udělá za deset minut. Já jsem naopak typ, který si to desetkrát pouští, přemýšlí nad tím, a můžu jeden text dělat třeba půl roku. Ben mi na to řekl, že se s tím nemám trápit, že je to dobrá metoda, protože aby z toho vznikl dobrý text, musím napsat hodně špatných. Řekl mi, že vím, co chci, jakmile

Moje skládání? Jako ve filmu. Sprchuju se a napadne mě nějaká melodie, tak si ten nápad rychle zaznamenám a pak ho dál rozvíím.

A když takto tvoříš a dál si to pipláš – jak poznáš, že máš hotovo?

Když to konečně zní tak, jaké byly tvé představy, které jsi měl na začátku v hlavě. A nenapadá tě, co tam dál přidat. Protože když dostaneš ten nápad, tak v podstatě slyšíš rovnou i výsledek. A pak se k němu jen zpětně musíš dopracovat třeba tím, že použiješ spíše chraplák nebo naopak budeš něžný. Někdy je dobré i zkusit různé varianty – třeba v AI nástroji SUNO máš možnost vyzkoušet si různé alternativy, přehazovat si ten song do jiného žánru a podobně. Na jednu stranu mě to štvě, ale zároveň je to i zajímavý kreativní proces a může ti to pomoci k tomu, že tě to nakopne správným směrem a dojde ti, že daný nápad oproti původnímu záměru náhle zní mnohem lépe třeba v metalu. ●

bec smysl, vždyť já nedělám žádný mainstream. Ale můžu příslibit, že podobných věcí bude venku brzy víc. A co se týká *Spomínam* – nejprve jsem si s tím hrál sám s tím, že se to snad někomu bude líbit, pak mě potěšil Michal, že mi nazpíval svůj part, protože to dodalo kontrast smyslu celé skladby. Michal je tam v roli pomyslného dědečka.

Jak probíhá skládání nového materiálu? Máš už dopředu v hlavě, že jdeš vymýšlet něco pro Bena nebo Michala, nebo prostě zaznamenáváš nápady a pak je nabízíš na všechny strany?

Moc nenabízím. Jen u toho Michala Prokopa mi to dávalo smysl, když jsem napsal *Spomínam*, ale jinak je to přesně takové, jako to vídáš ve filmu. Sprchuju se a napadne mě nějaká melodie, tak si ten nápad rychle zaznamenám a pak ho dál rozvíím. Vždycky se snažím, ať základ je akustická kytara a zpěv, aby to znělo dobře u táboráku. Jakákoliv produkce je už jen kabát.

Foto: Pavla Hartmanová